

בש"פ 6130/17 - אברהם קריף נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 6130/17

לפני: כבוד השופט א' שהם

העורר: אברהם קריף

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע, מיום 6.7.2017, במ"ת 46200-04-17, שניתן על ידי כב' השופט נ' אבו טהה

תאריך הישיבה: כ"ה באב התשע"ז (17.8.2017)

בשם העורר: עו"ד אורי דייג

בשם המשיבה: עו"ד אופיר טישלר

החלטה

*

1. לפניי ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט נ' אבו טהה), מיום 6.7.2017, במ"ת 46200-04-17, אשר בגדרה הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של העורר עד לתום

ההליכים המשפטיים נגדו; ועל החלטתו מיום 24.5.2017, במסגרתה נקבע כי קיימות ראיות לכאורה לכך שהעורר החזיק בסכין במהלך האירוע דן ודקר את הנאשם 5.

רקע והליכים קודמים

2. העורר הוא הנאשם 1 בכתב אישום שהוגש נגד חמישה נאשמים, ויוחסו לו ולשלושה נאשמים נוספים, עבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 334 בנסיבות סעיף 1)335 (1) ו-(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), ואיומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין. כמו כן, יוחסו לעורר לבדו עבירות של החזקת סכין ללא היתר כדן, לפי סעיף 186 לחוק העונשין, ושיבוש הליכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק העונשין. לנאשם 5 בכתב האישום יוחסו עבירות של פגיעה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 334 בנסיבות סעיף 1)335 (1) לחוק העונשין; איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין; וניסיון לשיבוש הליכי משפט, לפי סעיף 244, בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין.

3. על פי עובדות כתב האישום, ביום 9.4.2017, לאחר חצות, בילו העורר והנאשמים 2-4 במועדון הריקודים "הטרמינל דייפ", בעיר העתיקה בבאר שבע (להלן: המועדון). באותה שעה, בילו במועדון הבנות קארין מונשונגו; לורן מונשונגו; לינוי יחזקאל; נוי ראובן; ואילונה אורלוב (להלן: הבנות), שכל אחת מהן תקרא בשמה הפרטי. בסביבות השעה 03:00, יצאה אילונה מהמועדון ונסעה לביתו של הנאשם 5, ברחוב הוברמן 4 בבאר שבע (להלן: הבית), ובסמוך לשעה 04:00 הצטרפו אליה יתר הבנות. על פי כתב האישום, בשעה 04:10 לערך, יצר הנאשם 3 קשר עם לינוי, חברתו לשעבר, אשר ביקשה ממנו לאסוף אותה מן הבית. בהמשך לכך, נסעו העורר והנאשמים 2-4 אל הבית, כאשר העורר נוהג ברכב, ועצרו את הרכב ברחוב הסמוך לו. לינוי, נוי, קארין ולורן יצאו מן הבית לכיוון הרכב, ולאחר מכן הצטרפה אליהן גם אילונה. כנטען בכתב האישום, במקום התפתח ויכוח קולני, בשל חשדו של הנאשם 3, כי לינוי שהתה בבית "שיש בו גברים". בעקבות הרעש שבקע, יצא הנאשם 5 מביתו, והלך לכיוונם של הבנות ושל הנאשמים 1-4, ובכללם העורר. באותן הנסיבות, כך על פי כתב האישום, התפתח בין הנאשמים 1-4 לבין הנאשם 5 ויכוח, אשר כלל איומים הדדיים, ובמהלכו אמר הנאשם 5 לנאשמים 1-4 להסתלק מהמקום, שאחרת הוא ידקור אותם. בתגובה לכך, התאספו העורר והנאשמים 2-4 סביב הנאשם 5, ואחד מהם הוציא אלה מהרכב והתקרבו אל הנאשם 5. נטען עוד בכתב האישום, כי בשלב זה שלף העורר סכין שהחזיק ברשותו, כיוון אותו לגופו של הנאשם 5, ואיים עליו באומרו כי הוא "יכניס לו את הסכין לבטן". מיד לאחר מכן, התפתחה קטטה בין הנאשמים 1-4 לבין הנאשם 5, אשר במהלכה היכו הנאשמים 1-4 את הנאשם 5 בכל חלקי גופו בבעיטות ואגרופים, וזאת גם לאחר שנפל על הרצפה. לבסוף, הנאשם 5 הצליח לעמוד על רגליו ורץ לביתו, שם הצטייד בסכין גדולה, הביא עימו את שני כלביו, ורץ חזרה למקום האירוע. כפי שנטען בכתב האישום, בהגיעו של הנאשם 5 אל המקום בו היו הנאשמים 1-4, התפתחה ביניהם קטטה נוספת, אשר במהלכה הוסיפו הנאשמים 1-4 והיכו את הנאשם 5 בכל חלקי גופו. בשלב זה, כך נטען בכתב האישום, העורר דקר את הנאשם 5 באמצעות הסכין שהייתה ברשותו, מספר דקירות בפלג גופו העליון; שתי דקירות בגב; מספר דקירות בבטן; דקירה באגן; שתי דקירות בגב התחתון; ודקירה אחת בירך. עוד נטען, כי מי מהנאשמים 1-4 היכה באמצעות אלה בראשו של הנאשם 5. אשר לנאשם 5, עולה מכתב האישום כי הוא דקר את הנאשם 4, באמצעות סכין שהביא עימו, בירכו, וכי תוך כדי הקטטה, נדקר הנאשם 2, דקירה אחת עמוקה בחזה. לאחר זאת, חזר הנאשם 5 לביתו ובהמשך הוא פונה לבית החולים "סורוקה" בבאר שבע, כאשר הנאשמים 1-4 נמלטו מהמקום ונסעו לבית החולים "סורוקה", אליו נכנסו הנאשמים 2 ו-4 לשם קבלת טיפול רפואי, ואילו העורר והנאשם 3 נסעו מהמקום. על פי כתב האישום, בשלב מאוחר יותר העלים העורר את רכבו, עימו נמלט מזירת האירוע, וזאת במטרה להעלים ראיות.

4. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה לבית המשפט המחוזי בבאר שבע למעצרו של

עמוד 2

העורר, עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו. בדיון, שהתקיים ביום 7.5.2017, הסכים ב"כ העורר לקיומן של ראיות לכאורה להוכחת האשמה בעניינו של העורר, אך טען כי חולשתן ועוצמתן הנמוכה של ראיות אלו, מחייבות את שחרורו של העורר לחלופת מעצר. בהחלטתו מיום 24.5.2017, קבע בית המשפט המחוזי (כב' השופט נ' אבו טהה), כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית לחובתו של העורר, וכי אין בהשגות שהעלתה ההגנה, בעניין זיהויו של העורר, כמי שאחז בסכין ודקר את הנאשם 5, כדי להצביע על כרסום של ממש בתשתית הראייתית הלכאורית בעניינו. עוד הטעים בית המשפט המחוזי, כי השגות ההגנה נוגעות לשאלות מתחום המהימנות, אשר אמורות להתברר במהלך הדיון בתיק העיקרי, ולא בשלב דיוני זה, שעניינו בחינת קיומן של ראיות לכאורה, במסגרת הליך המעצר. בית המשפט המחוזי דחה בנוסף את טענתו של העורר, בדבר פגיעה בעקרון השוויון, לנוכח שחרורו של הנאשם 5 לחלופת מעצר, בקובעו כי קיים הבדל מהותי בין המיוחס לעורר לבין המיוחס לנאשם 5 בכתב האישום. בהמשך לדיון בשאלת מעצרו של כלל הנאשמים, הורה בית המשפט המחוזי על שחרורם של הנאשמים 2-3 למעצר בית, ועל עריכת תסקיר מעצר בעניינם של העורר ושל הנאשם 4, אשר הפר, תוך כדי השתלבותו באירוע, מושא כתב האישום, את תנאי שחרורו למעצר בית לילי.

בתסקיר מיום 2.7.2017, נמנע שירות המבחן מלהמליץ על שחרורו של העורר לחלופת מעצר, בציינו כי הסיכון לאלימות חוזרת מצידו הינו גבוה, כאשר חומרת האלימות הצפויה מצידו, אף היא גבוהה. שירות המבחן התרשם, כי על אף רצונה של אמו של העורר לסייע לו בתור מפקחת, במסגרת חלופת המעצר המוצעת, ניכר עליה כי היא חסרת השפעה ממשית על התנהלות בנה, והיא לא תהווה עבורו גורם בולם ומאזן. שירות המבחן העריך בנוסף, כי בהינתן העובדה כי הנאשם 2, אחיו של העורר, שוחרר לחלופת המעצר שהוצעה אף בעניינו של העורר, יתקשו המפקחות המוצעות להתמודד עם שהותם של שני האחים במעצר בית, בצוותא חדא.

לאחר עיון בתסקיר, החליט בית המשפט המחוזי, ביום 6.7.2017, לדחות את בקשתו של העורר לשחררו לחלופת מעצר, ובכלל זה מעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני בביתו. נקבע, כי יש מקום לעצור את העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו, בשים לב לחזקת המסוכנות שקמה בעניינו, בהינתן המעשים האלימים והשימוש בנשק קר, המיוחסים לו בכתב האישום. בית המשפט המחוזי דחה את טענתו של העורר בדבר הפלייתו לעומת יתר הנאשמים בכתב האישום, בקובעו כי: חלקו הלכאורי של העורר במעשים וחומרתם הרבה; נתונו ומאפייניו של העורר; כמו גם עברו הפלילי, יוצרים הבחנה רלוונטית בינו לבין יתר הנאשמים. סופו של דבר, נקבע, כי מכלול הנסיבות בעניינו של העורר אינו מאפשר לאיין את המסוכנות הגבוהה הנשקפת ממנו באמצעות חלופת מעצר כלשהי, מה גם ששירות המבחן נמנע מלהמליץ על שחרורו לחלופת מעצר.

להשלמת התמונה יצוין, כי ביום 19.6.2017, הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של הנאשם 4 עד לתום ההליכים המשפטיים במשפטו. זאת, בהסכמת הנאשם 4 וב"כ, אשר ניתנה בשים לב לכך ששירות המבחן לא המליץ על שחרורו לחלופת המעצר שהוצעה בעניינו, ולנוכח העובדה שהוא החל לרצות עונש מאסר, לאחר הגשת כתב האישום דנן.

הערר

5. בערר שלפניי נטען, כי קיים כרסום משמעותי בראיות לכאורה לחובתו של העורר, המצדיק את שחרורו לחלופת מעצר. עוד לטענת העורר, גם אם קיימת תשתית ראייתית לחובתו של העורר, יש מקום לדון, בשלב המעצר, בשאלת עוצמתן של ראיות אלה. נטען, בהקשר זה, כי הראיה המרכזית לכך שהעורר החזיק סכין ודקר באמצעותה את

הנאשם 5, היא הודעתה של קארין, אשר זיהתה את הדוקר "כבעל עגיל באוזנו השמאלית", ובשלב מאוחר יותר, משהוצגה לה תמונה של העורר, מסרה כי הוא דומה לאותו בעל עגיל. לטענת העורר, קארין היא "עדה מטעם הנאשם 5", משהיא שותפתה לדירה של אילונה - "חברתו של הנאשם 5". עוד נטען, כי קארין איבדה את הכרתה במהלך האירוע, ועל כן קיים קושי להתייחס להודעתה באותה רמת וודאות, הנדרשת במשפט הפלילי. נטען בנוסף, כי עדותה במשטרה היא "עדות מתפתחת", והיא מלאת סתירות ופירוכות מהותיות, שעה שהיא עצמה הודתה כי "לא אמרה אמת בחלק מהותי של גרסתה". נטען, בהקשר זה, כי בגרסותיה הראשונות ניסתה קארין להגן על הנאשם 5, והיא שיקרה לגבי העובדה שהוא החזיק סכין במהלך האירוע. לבסוף נטען בערר, כי אין בדבריה של קארין, במסגרת חקירתה במשטרה, כדי להביא לזיהוי של העורר, כמי שדקר את הנאשם 5, שכן נדרש להוכיח, "מעל לכל ספק", כי העורר הוא שענד עגיל במהלך האירוע. העורר הוסיף וטען, כי הראיה המשלימה להודעתה של קארין הייתה, לשיטת המשיבה, דו"ח צפייה של החוקר ג'קי בן ברוך, בו צוין כי העורר נראה במצלמות האבטחה של בית החולים "סורוקה", כאשר לאוזנו הימנית עגיל. זאת, בעוד שלא ניתן להבחין בצילומי האבטחה בעגיל הענוד באוזנו הימנית של העורר. נטען על כן, כי מדובר בראיית זיהוי "קלושה", באופן שאין בו משום חיזוק לעוצמת הראיות החלשה, והדברים אמורים, ביתר שאת, לאור העובדה כי לא נערך לקארין מסדר זיהוי, חי או בתמונות, במסגרת החקירה. העורר הוסיף וטען, כי יתר הבנות אינן מפלילות את העורר כאדם שאחז סכין ודקר את הנאשם 5, וכן ישנן אינדיקציות לכך שבמקום האירוע נכח אדם נוסף, "מהצד של העורר וחבריו". טענה נוספת שעלתה במסגרת הערר, נוגעת לפגיעה בעקרון השוויון בין העורר לבין יתר הנאשמים. לטענת העורר, אין להפלות בינו לבין הנאשם 5 (אשר מיוחסת לו בכתב האישום דקירתו של הנאשם 4) ובינו לבין הנאשמים 2-3, ששחררו כולם למעצר בית, משאין, לטענת העורר, שוני רלוונטי בינו לבינם.

הדיון בערר

6. במהלך הדיון שהתקיים לפניי, ביום 17.8.2017, חזר ב"כ העורר, עו"ד אורי דייגי, על טענתו בדבר הפגיעה בערך השוויון, עקב הפלייתו של העורר לעומת יתר הנאשמים, אשר שוחררו לחלופת מעצר. טענתו העיקרית של ב"כ העורר, היא כי קיימת חולשה ממשית בתשתית הראייתית, שעל בסיסה נקבע כי העורר זוהה, לכאורה, כמי שהחזיק בסכין ודקר את הנאשם 5. ב"כ העורר חזר וטען, כי דו"ח הצפייה של החוקר ג'קי בן ברוך אינו יכול לשמש כראיה משלימה לזיהוי של העורר, משום שבמצלמות האבטחה של בית החולים "סורוקה" לא נראית אוזנו השמאלית של העורר, שבה אמור להימצא העגיל. בנסיבות אלה, זיהוי העורר כדוקר, מבוסס כל כולו על הודעותיה של קארין, שמשקלן אינו רב, בלשון המעטה. ב"כ העורר טען בנוסף, כי זיהוי של העורר אינו מבוסס על מסדר זיהוי, ולדידו לא ניתן להרשיע את העורר בדקירתו של הנאשם 5, על סמך הודעותיה הסותרות של קארין. במענה לשאלת בית המשפט, טען ב"כ העורר, כי ישנן אינדיקציות לכך שנכחו באירוע "ארבעה או חמישה גברים" בנוסף לנאשם 5, ולפיכך לא ניתן לייחס את דקירתו של הנאשם 5, ברמת ודאות מוחלטת, לאחד מהנאשמים 1-4. לסיכום, נטען על ידי העורר, כי עוצמת הראיות לכאורה בעניינו היא נמוכה עד מאוד, כך שיש להורות על שחרורו של העורר לחלופת מעצר.

מנגד, טענה המשיבה, אשר יוצגה על ידי עו"ד אופיר טישלר, כי התשתית הראייתית, המבססת את גרסת התביעה, לפיה העורר דקר את הנאשם 5, היא איתנה, וניתן ללמוד ממנה כי העורר הוא שעמד מאחורי דקירתו של הנאשם 5, בכל חלקי גופו. המשיבה הוסיפה וטענה, כי קארין אינה עדה מטעם הנאשם 5, בניגוד לנטען על ידי העורר, משום שהקשר שלה אליו נובע מהיותה חברתה של אילונה, שהיא ידידתו של הנאשם 5, כאשר אילונה היא זו שהזמינה את קארין לביתו של הנאשם 5. עוד נטען, כי קארין מסרה בחקירתה במשטרה, מספר ימים לאחר האירוע, כי היא ראתה "בוודאות" כיצד הנאשם 5 (שהיא כביכול אמורה להעיד לטובתו) דקר "אחרים", וכן הפלילה גם את יתר

הנאשמים במעורבות במעשי האלימות במהלך האירוע. המשיבה טענה עוד, כי קארין לא הכירה או ראתה את העורר לפני האירוע, ומשכך אין לה כל סיבה להפלילו. אשר לזיהוי העורר, כמי עשה שימוש בסכין ודקר את הנאשם 5, טענה המשיבה כי קארין לא יחסה את הדבר למי מבין הנאשמים 2-4, ושלה את האפשרות כי אחד מהם דקר את הנאשם 5, אף שתמונותיהם הוצגו לה, עוד טרם שהוצגה בפניה תמונתו של העורר. עוד נטען, כי קארין לא מיהרה להפליל את העורר, וכי תיאורה את הדוקר היה עשיר ומפורט, בנוסף לעובדה כי הלה ענד, לדבריה, עגיל באוזנו השמאלית. המשיבה טענה בנוסף, כי למסקנה בדבר זיהוי של העורר כמי שדקר את הנאשם 5, ניתן להגיע גם על דרך השלילה. נטען, בהקשר זה, כי קארין שללה את האפשרות כי הנאשמים 3 ו-4, שאותם הכירה, הם שאחזו בסכין ודקרו את הנאשם 5, ולאחר מכן, משהוצגה לה תמונתו של הנאשם 2, היא מסרה כי הלה לא היה מעורב בדקירה. לפיכך נטען, כי גם בדרך האלימינציה, הדוקר יכול להיות רק העורר. המשיבה הזכירה בנוסף, כי העורר שתק בחקירותיו במשטרה, וכידוע יש לשתיקה זו השלכות, הן בהיבט הראייתי, והן באשר לשאלת המסוכנות הנשקפת ממנו. בהתייחס לטענות בדבר קיומן של סתירות בהודעותיה של קארין, נטען על ידי המשיבה, כי סתירות אלה, ככל שישנן, צריכות להתברר במסגרת הדיון בתיק העיקרי.

לשאלת בית המשפט, מסר ב"כ המשיבה, כי הנאשם 5 לא הואשם בדקירתו של הנאשם 2, דקירה אשר הובילה לאשפוז, בשל העדר ראיות מספיקות. במענה לשאלה נוספת של בית המשפט, מדוע שוחרר הנאשם 5 לחלופת מעצר, מסר ב"כ המשיבה, בין היתר, כי הנאשם 5 מבוגר מהעורר בכמעט עשור והוא נעדר עבר פלילי; הערכת המסוכנות בעניינו היא נמוכה; ומיוחסת לו עבירה של פגיעה בנסיבות מחמירות, בעוד שלעורר מיוחסת עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות.

דיון והכרעה

7. לאחר שעיינתי בערר ובנספחים, האזנתי בקשב רב לטיעוני הצדדים, ובחנתי את חומר הראיות שהוצג בפניי, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות. כפי שיובהר להלן, סבורני כי החלטתו של בית משפט קמא, לפיה קיימות ראיות לכאורה לכך שהעורר הוא שדקר את הנאשם 5, בעוצמה הנדרשת בשלב דיוני זה, בדין יסודה. כמו כן, נחה דעתי כי לא ניתן להפיג או לאיין את מסוכנותו של העורר באמצעות חלופת מעצר, אף לא בתנאי פיקוח אלקטרוני.

8. כלל ידוע הוא, כי על מנת שתתקבל בקשה לעצור נאשם עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו, על בית המשפט להשתכנע כי מתקיימים בעניינו שלושה תנאים מצטברים, הקבועים בסעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, ואלו הם: קיומה של תשתית ראייתית לכאורית להוכחת אשמתו של הנאשם; קיומה של עילת מעצר; והיעדר חלופת מעצר, באמצעותה ניתן יהיה להגשים את מטרות המעצר, בדרך פוגענית פחות בחירותו של הנאשם (בש"פ 9896/16 מחיסן נ' מדינת ישראל (10.1.2017)); בש"פ 5601/16 פלוני נ' מדינת ישראל (24.7.2016); בש"פ 2819/15 פלוני נ' מדינת ישראל (17.5.2016); בש"פ 1363/16 פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה (23.2.2016)). בעניינינו, אין מחלוקת בדבר קיומה של עילת מעצר, הנובעת מהמסוכנות הרבה הנשקפת מן העורר, וכפי שקבע בית המשפט המחוזי, קמה בעניינו חזקת מסוכנות סטטוטורית, ולכך מצטרף גם עברו הפלילי של העורר, הכולל ריצוי עונשי מאסר בפועל. אין גם מחלוקת לגבי קיומן של ראיות לכאורה להוכחת האשמה. השאלה היחידה העולה בערר דנן היא, אפוא, מידת עוצמתן של הראיות לכאורה, להוכחת אשמתו של העורר.

כידוע, במסגרת בחינת קיומן של ראיות לכאורה להוכחת האשמה, נדרש בית המשפט לפוטנציאל הגלום בחומר הראיות שהוצג על ידי המאשימה, ועליו להכריע בשאלה האם קיים סיכוי סביר שחומר הראיות בתיק יוביל להרשעתו של הנאשם (בש"פ 3341/15 אוזנה נ' מדינת ישראל (20.5.2015); בש"פ 1257/15 מחמוד נ' מדינת ישראל (10.3.2015)). וראו גם: בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל (15.4.1996); בש"פ 3255/13 חרב נ' מדינת ישראל (20.5.2013)). זאת, בהינתן העובדה כי עסקינן בראיות גולמיות, אשר טרם עברו את "כור ההיתוך" של ההליך הפלילי, במהלכו הן ייבחנו, וככל שמדובר בעדויות, ייקבעו לגביהן ממצאי מהימנות ומשקל (בש"פ 1385/15 כהן נ' מדינת ישראל (10.3.2015); בש"פ 2754/14 צחייק נ' מדינת ישראל (20.5.2014); בש"פ 6573/13 מדינת ישראל נ' אביתר (10.10.2013)). בהמשך לכך, נקבע כי בשלב בחינת התשתית הראייתית לא יידרש בית המשפט לטענות הנוגעות למהימנות או למשקל הראיות, אלא במקרים חריגים, כאשר חומר הראיות מגלה על פניו סתירות או פירכות מהותיות, המלמדות על חולשה בולטת בתשתית הראייתית (בש"פ 7362/15 פלוני נ' מדינת ישראל (1.12.2015); בש"פ 5191/13 אבו חאמד נ' מדינת ישראל (29.7.2013); בש"פ 5899/12 כנעאני נ' מדינת ישראל (22.8.2012)). עוד נקבע, כי על בית המשפט ליתן את דעתו ליחס שבין עוצמת הראיות לכאורה, לבין מידת ההגבלה על חירותו של הנאשם, ושעה שבחינת חומר החקירה מעוררת ספק וסתירות, ייטה בית המשפט להעדיף שחרורו של הנאשם לחלופת מעצר (בש"פ 7465/15 אבו עסב נ' מדינת ישראל (12.11.2015); בש"פ 6742/11 אלמכאווי נ' מדינת ישראל (26.9.2011); בש"פ 5564/11 פלוני נ' מדינת ישראל (8.8.2011)).

9. ובחזרה לענייננו. במקרה דנן, הגעתי לידי מסקנה, לאחר עיון בחומר הראיות שהועמד לעיוני, כי קיימות ברשות המשיבה ראיות לכאורה, במידה ובעוצמה הנדרשות בשלב דיוני זה, לשם הוכחת אשמתו של העורר. אכן, עדותה של קארין היא עדות יחידה, לשם זיהוי של העורר כמי שדקר את הנאשם 5, ומדובר בגרסה מתפתחת. מחומר החקירה עולה, כי מיד בסמוך לאירוע פונתה קארין לשם קבלת טיפול ברגלה בבית החולים "סורוקה", והיא הביעה את חששה מהנאשמים המעורבים בו. על כן, סבורני כי אין לבוא בטרונייה אל קארין, רק משום שהיא לא מסרה, בהזדמנות הראשונה, את כלל הפרטים שהיו בידיעה, או לנוכח סתירות כאלו ואחרות שניתן למצוא בעדותה, סתירות אשר יתבררו כדבעי, כך יש להניח, במסגרת הדיון בתיק העיקרי. יצוין, עם זאת, כי לו התבססה המשיבה רק על זיהוי של העורר על ידי קארין, כמי שדקר את הנאשם 5, לאחר עיון בתמונה שהוצגה לה ובסרטוני מצלמות האבטחה של המועדון ושל בית החולים "סורוקה" - אפשר שהייתי מגיע למסקנה כי עוצמתן של הראיות לכאורה, אינן ברמה כזו המצדיקה את מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. עוד יש להעיר, כי מוסכם גם על ב"כ המשיבה, כי היה מקום לבקש מקארין, שלא הייתה לה היכרות מוקדמת עם העורר, ליטול חלק במסדר זיהוי חי, או למצער במסדר זיהוי בתמונות. ואולם, משאין באפשרותנו להתבסס על מסדר זיהוי, נותר לנו לבחון את היש.

לטעמי, זיהוי של העורר על ידי קארין אינו עומד לבדו, ואליו מתווספת מסכת ראייתית נוספת, על דרך השלילה. כעולה מחומר הראיות, העורר הגיע לזירת האירוע יחד עם הנאשמים 2-4. הטענה, לפיה קיימת אפשרות כי נכח באירוע אדם נוסף, הנמנה על חבורת הנאשמים 1-4, נטענה על ידי הסניגור בעלמא, ללא תשתית ראייתית כלשהי לביסוסה. בנוסף, קארין, לינוי ונוי שללו בהודעותיהן את האפשרות כי בחור נוסף, אשר נראה בסרטון מצלמות האבטחה כשהוא יוצא מהמועדון ביחד עם הנאשמים 1-4, היה מעורב באירוע (ראו הודעתה של קארין מיום 20.4.2017 ת/ד1, שורות 17-30; הודעתה של לינוי מיום 16.4.2017 ת/א5, שורות 21-27; הודעתה של נוי מיום 16.4.2017 ת/א4, שורות 18-30). על כן נראה בבירור, כי האפשרות שהיה במקום אדם נוסף, אשר לא זוהה או תואר על ידי איש מהנוכחים בזירת האירוע, ודווקא הוא זה שהביא את הסכין ודקר את הנאשם 5, היא אפשרות קלושה ותיאורטית גרידא. נותרנו, אפוא, עם קבוצת הנאשמים 1-4, אשר אחד מהם הוא שדקר את הנאשם 5, במהלך העימות שהתפתח ביניהם. קארין מסרה לחוקרי המשטרה, כי היא מכירה את הנאשמים 3 ו-4, ואיש מהם לא היה מעורב בדקירתו של הנאשם 5. בהמשך, שללה קארין גם את האפשרות כי הנאשם 2 (אחיו של העורר) הוא שדקר את הנאשם 5, והבחינה בינו לבין

העורר. עינינו הרואות, נותרנו עם הנאשם 1 בלבד, הלא הוא העורר. בנסיבות אלה, נראה כי, בנוסף לראיית הזיהוי, המבוססת על עדותה של קארין, קיימת גם תשתית ראייתית נוספת, המובילה על דרך השלילה, למסקנה כי העורר הוא שאחז בסכין ודקר את הנאשם 5 מספר דקירות, בפלג גופו העליון. על יסוד האמור, נחה דעתי כי לא חלה שחיקה בעוצמת הראיות בענייננו, כטענת העורר, עד כי התשתית הראייתית בכללותה אינה מאפשרת סיכוי סביר להרשעה.

10. לבסוף, הנני רואה להתייחס בקצרה לטענה בדבר הפלייתו לרעה של העורר, תוך פגיעה בעקרון השוויון בין נאשמים, טענה שהיא רלוונטית אך ורק לגבי הנאשם 5, לאחר ניתוח התשתית הראייתית כמפורט לעיל. במהלך הדיון, שאלתי את ב"כ המדינה מדוע לא הואשם הנאשם 5 בדקירתו של הנאשם 2. במענה לכך נמסר לי, כי לא עמדה בידי המשיבה תשתית ראייתית מספקת, לצורך הרשעתו של הנאשם 5 באשמה זו. אין צריך לומר, כי המשיבה היא אשר אמונה על בחינת הראיות ועל ההחלטה בדבר העמדה לדיון, או לחילופין הימנעות מהגשת כתב אישום. אינני רואה מקום, במסגרת הערר דנן, לדון בשיקולים שעמדו בבסיס החלטה זו של המשיבה, ובנסיבות אלה, אינני רואה מקום להשוואה בין ענייניו של הנאשם 5 לבין ענייניו של העורר.

בבחינת למעלה מן הצורך אציין, כי תמים דעים אני עם בית משפט קמא, כי בשים לב לרמת מסוכנותו של העורר והרשעותיו הקודמות, כולל בעבירה של החזקה ושימוש בסכין, אין מקום לשקול את שחרורו של העורר לחלופת מעצר, שכן כל חלופה, בנסיבות אלה, לא תסכון.

סוף דבר, הערר נדחה בזאת.

ניתנה היום, ל' באב התשע"ז (22.8.2017).

שׁוֹפֵט